

hans Vælde og Visdom. Paa Nazarethjemmet finder det sin evighedsvægtige Anvendelse, at „et enkelt Hjem har saa tidt et Land, naar ud det sendte dets Frelsermand“.

Guds enbaarne er gennem sin Moder, Herrens ypperste Tjenerinde, bleven dygtiggjort til selv at forkynde det glade Budskab om Gud Fader i Himlen og hans Rige, der skulde oprettes paa Jorden.

Der er en anden dansk Digter, der har skildret en ferm og yndig Moders Opdragelse af sin lille Søn, — Paludan-Møller i „Adam Homo“. Den femaarige Dreng har af sin Fader faaet en Lektie for med en lærd Forklaring af det Ord „at være“. Han beder Moderen hjælpe sig. Hun tager ham ved Haanden og gaar i den friske Sommermorgen med ham gennem Havens Gange og peger snart paa den kvidrende Fugl, snart paa den sorte, krybende Snegl, paa Træer og Buske og Blomster, der alle glæder sig ved Livet, ved „at være“, enhver efter sin Natur. Og til sidst tager hun ømt Barnet i sine Arme, kysser ham og siger:

„Naar dig, min lille Dreng, jeg har paa Armen og beder i den samme Stund en Bøn for dig og mig og alle mine kære, da først jeg føler, hvad det er at være“.

Som „Slægtens Moder“, som Opdragerinde har Kvinden sin vidunderlig mægtige Gerning. Hun bringer Bud, et glad Budskab fra Himlens Gud — ogsaa da, naar det ikke er særlig gudelig Tale, hun fører, men et menneskelig godt Ord —, om Livets Renhed som den største Lykke, om Mildhed og Barmhertighed som den største Glæde“.

Ja, siges der, dette er sandt: Kvinden har sit Kald som Hustru og Moder og inden for Hjemmets Kreds — men ikke uden for. Der anføres saa gerne flere Ord af Apostelen Paulus, hvormed det skal „bevises“, at Kvindebevægelsen strider mod Kristendommen. Man kan høre Mænd, der ellers ikke har særligt med Kristendommen at skaffe, med megen Iver henvise til Paulus, naar denne Sag kommer paa Bane.

Men jeg tænker forvist, at stod den store Hedningepostel nu iblandt os, her i Vesterledet og Norden, da vilde han tale helt anderledes. Thi han forstod sin Tid og det Folk, han da arbejdede iblandt, — og han vilde ogsaa forstaa vore Dage og vore Samfundskrav. Han vilde tage et lignende Kæmpeskridt nu i dette Spørgsmaal som det, han tog for 1800 Aar siden. Og som det træffende er bleven sagt: skal det ene Ord gælde, saa skal ogsaa det andet, og Mændene burde følge hans Raad ikke at gifte sig.

Her, som over alt, maa vi have for Øje, at Kristendommen, som en stille Magt over Menneskelivet, efterhaanden omformer Opfattelser og Tilstande, alt eftersom Tidens Krav medfører det.

Fra Kristendommen er Bevidstheden om Menneskerettighederne udsprungen. Trældommen, Børneudsættelserne, Flerkoneriet, den hjerteløse Ligegyldighed for de fattige og forladte, har efterhaanden maattet vige. Folkene har i deres Lovgivning anerkendt deres Pligt i alle disse Henseender. Men atter og atter fører Kristendommen sit Program videre ud: Menneskelighedens Sejr paa Jorden og kalder alle de gode Kræfter frem, som vil træde i dens Tjeneste. Og nu staar vi over for en Kvindesag saa vel som over for et Arbejderspørgsmaal. Den

Sag lader sig ikke spotte eller tie ihjel. Den er som en Strøm, det er forgæves at dæmme op for, men den skal ledes i det rette Leje for at blive til Velsignelse for Kristenhedens Folk.

Som Hustru og Moder vil Kvinden altid beholde sin store, velsignede Gerning, altid være Hjemmets Sjæl. Det skal Naturen nok selv sørge for. Men uden at tale om, at mangfoldige Kvinder ikke bliver Hustruer og ikke finder nogen Plads i andres Hjem, — mon det da saa er afgjort, at Kvinderne — gifte eller ikke — for bestandigt skal være udelukkede fra Delagtigheden i det borgerlige Samfundslivs Anliggender?

Paa Forhaand maatte det snarere antages, at den ene Halvdel af Menneskeslægten *en Gang* maatte faa Brug for alle sine Evner eller — om man vil — faa den fulde Brug af sine Evner. Og hvad om det Tidehvert nu var inde.

Er det kun et sygt *Magtbegær*, rejst af krænkert Selvfølelse, da bliver Kvindebevægelsen kun en flygtig Krusning paa Tidens Hav.

Men Spørgsmaalet bliver mer og mer dette: kan Folkesamfundene længere *undvære* Kvinden som Mandens jævnbyrdige, ogsaa i Borgerlivet?

Kvinden er *Renhedens* og *Barmhertighedens* fødte Værge, — og i enhver Henseende den mest *troende*. Under den vilde „Kamp for Tilværelsen“, hvorunder de smaa og svage saa hensynsløst trampes ned, og hvorunder Kvinden selv har lidt saa usigeligt, — trænger vi netop til hende, nu som ingen Sinde før.

Det er kun alt for kendeligt, at Folkets Love har været skrevet af Mænd for Mænd. Dersom Kvinder sad i vort Folks Raad, mon da en Skamplet som „den lovbeskyttede Utugt“ endnu fandtes hos os, „kristelige“, som vi dog er? og mon al den frække Drukkenskab og Raahed fik Lov til saa strafføst at tumle sig? jeg tænker nej! — Dersom der i denne Vinter havde siddet Kvinder i vor Hovedstads Borgerraad, — mon da de ulykkelige Friskolebørn maatte have siddet sløve af Sult i Skolerne? Sikkert ikke. Havde vi tidligere taget Kvinder til Hjælp til at føre Tilsyn med Fattigvæsenets Plejebørn, var vist mange Forsyndelser undgaaede. Kvinderne vilde have talt Mændene til Hjerte og Samvittighed.

Hver Kvinde, som — om end i stor Skrøbelighed — i hengivende, opofrende Kærlighed tager de Opgaver op, som nu melder sig til „Slægtens Moder“ og Opdragerinde, er med i „den store Hær, som bringer glad Budskab“ og tør kalde sig en „Herrens Tjenerinde“.

(Efter Vendsysseltidende.)

Til Hr. Fritz v. d. From!

Tak, fordi De har udtalt Deres Mening, „at det, Kvindesagen bør arbejde paa, er at faa anerkendt og værdsat netop den Gerning, Hustruen nu gør, saa hun ikke selv skal betragte den som ringe!“

Vi trænger nemlig til at høre en saadan Udtalelse en Gang imellem. Værdsættelsen af Hustruens nuværende Gerning glemmes i vore Love. Naar Kvinderne faar kommunale og politiske Rottigheder, vil formodentlig det samme ske. Og hvor der tales og

skrives om Kvindesagen, er det denne Side af Sagen, som kommer mindst frem.

Det nævnes tit, hvor velgørende den Hygge er, som Kvinderne bringer med sig ud i Samfundet, naar de har deres Gerning udenfor Hjemmets fire Vægge — en Hygge, som man nødig vil undvære i vor travle Tid; men jeg gad vide, om Kvinderne vil beholde denne Evne, hvis de gifte Kvinder i stort Tal faar i Sinde at overlade deres Børn og deres Husvæsen til fremmede.

Naar man vedblivende vil underkende Hustruens Gerning i Hjemmet, arbejder man — med eller mod sin Vilje — i den Retning.

Jeg vil nødig have, at Kvindesagens Udvikling skal gaa den Vej; derfor endnu en Gang Tak for deres Udtalelse!

En Husmoder.

Valgretten.

Den af *Dansk Kvindesamfund* og *Kvindevalgretsforeningen* indsendte Adresse til Regeringen er i Folketinget indbragt af Hr. Folketingsmand *Herman Trier* og i Landstinget af Hr. Landstingsmand *Thomas Nielsen*.

Hvad er Foraar?

En Idé, en Illusion!

Vi tæller Dagene dertil; for ikke at komme for sent, begynder vi straks efter Jul. I April har endnu ingen mærket det; i Maj er Skoven grøn, Sommeren proklameret.

Har vi da intet Foraar? jo vist saa. Sort paa hvidt derfor — i Almanakken.

Og ellers? —

Ellers — — — Naar De faar Værk i Lemmerne, er De velhavende, da Podagra; naar De lider af en afskyelig Træthed den ganske Dag og vaagner om Morgen endnu mer mødig over hele Kroppen, end De lagde Dem om Aftenen; naar De ikke kan gaa udenfor en Dør, uden at en sand Scirocco suser Dem om Ørerne og fyger Deres Øjne fulde af Snavs, saa De pirrelig og nervøs med en delikat Hovedpine skyndsomst fortrækker til den hjemlige Arne, hvor der er koldt og uhyggeligt, fordi ingen længer tænker paa at lægge i, selv om Termometret staar paa Nul! Naar det er Solskinsvejr det ene Øjeblik, og hagler med Granatkugler eller sner det næste; naar Deres Vintertøj, det, De egentlig vilde have kasseret som udygtigt til al Kristtjeneste straks ved Vintrens Begyndelse — men saa var det de mørke sludfulde Novemberdage, hvor ingen tager det saa nøje — nu i Martssolens ubarmhertigt skarpe Belysning viser sig uhyggelig hæsligt og falmet; naar visse Firbenede — jeg nævner ikke Navne — i flokkevis paa Gader og Stræder, omhyggeligt væltende alt Levende, der er dristigt nok til at komme dem i Vejen, stormer af Sted som den vilde Jagt til deres ømme ugenerte rendez-vous, højlydt forkyndende Matriarkatets Magt over det ubefæstede Hankøn, — naar alle disse Kendetegn indtræffer, da er det Foraar i Danmark!

Eller véd De noget andet? Har De set, hørt eller nydt noget andet?

— Foraaret, det er alt, hvad vi ejer af Længsel, af Haab. Det er som den hemmelige Kærlighed, vi bærer inderst i